СЕРПЕНЬ

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 15 (889)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Два кольори мої, два кольори...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

червоний — то любов,

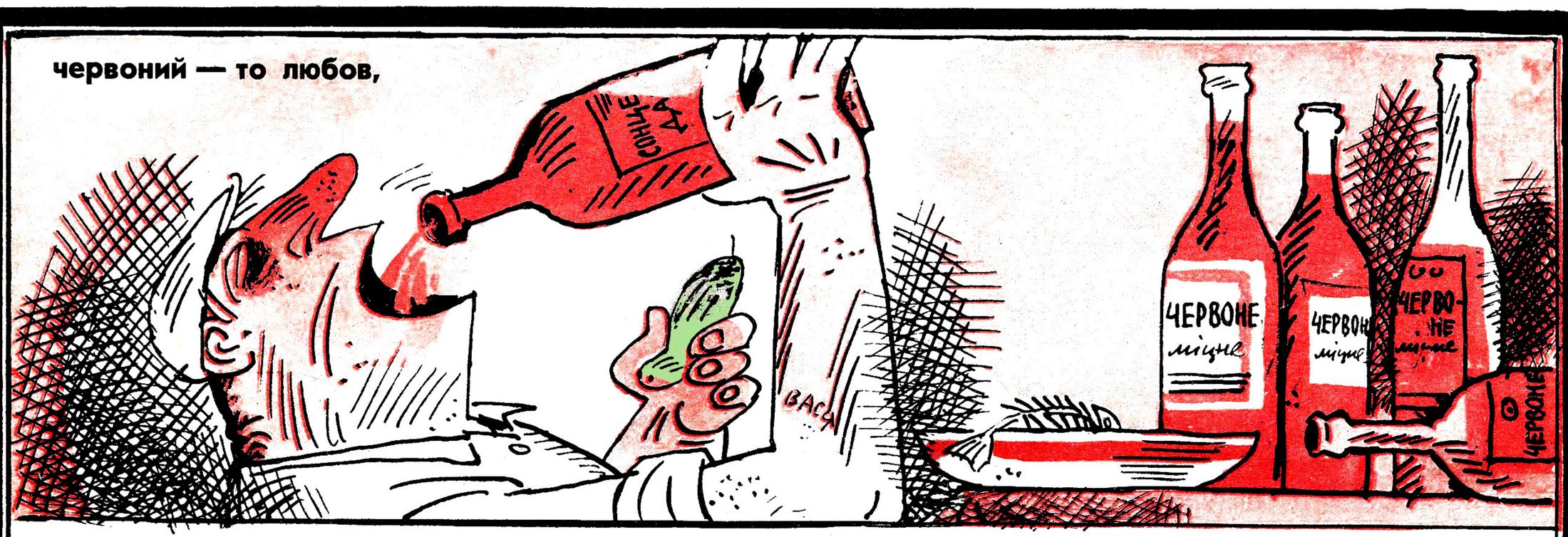

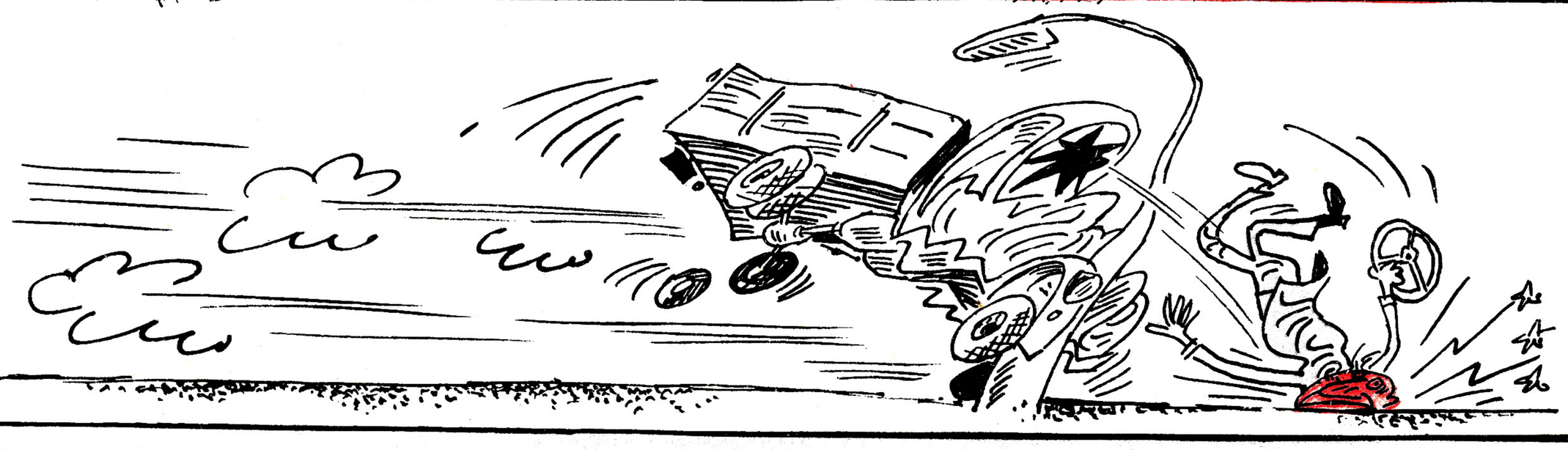

а чорний — то журба...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну, мамашо, тепер уже відпочинете: я дістав собі путівку в будинок відпочинку!

ХРОНІКА НОВИН

НА ВСЯК СМАК

Красиві светри, пижикові шапки, ажурні панчохи і багато інших товарів можна побачити в універмазі № 27, якщо заглянути під прилавок.

КОРИСНЕ З ЦІКАВИМ

В антрактах багатосерійного фільму «У попа була собака» працює ресторан.

Є РЕКОРД!

За 8,9 секунди подолав стометровку боксер Прудкий, тікаючи від хуліганів.

У СВІТІ МИСТЕЦТВ

Відомий оперний бас Грімлунайленко зірвав голос, лаючись із жінкою.

ЮВІЛЕЙ

Знаменна подія сталася на тролейбусному маршруті № 9. Контролер спіймав тисячного «зайця». Громадськість тролейбусного парку тепло поздоровила ювіляра і вручила йому безстроковий проїзний квиток.

УСПІХ ТЕХНІКА-АМАТОРА

Сторож Іван Торба з 35567 порожніх пляшок, залишених на стадіоні, зібрав автомобіль «Запорожець».

ОБ'ЯВА

Заводові «Металіст» на посаду провідних інженерів терміново потрібні футболісти першого розряду.

ЦІКАВІ ЗНАХІДКИ

Археолог Земляна, перебираючи старі туфлі чоловіка, знайшла під устілкою 10 карбованців.

Черговий хронікер О. СЕІН.

Телеграфне агентство Перця

У ПОЛЬОТІ — «КВД-2»

Згідно з програмою, наміченою дирекцією Чернівецького метало-штампувального заводу, в повітряний простір запущено літальний апарат «КВД-2». Це — не міжконтинентальна ракета, не космічний корабель і навіть не штучний супутник, а звичайний дитячий триколісний велосипед.

Під час випробувань, проведених п'ятирічною донькою В. Д. Прищепи з села Олександрівки Літинського району Вінницької області, велосипед показав відмінні літальні якості: протягом перших чотирьох днів у нього планомірно з паузами в дві хвилини злітав цепок, на п'ятий день полетіло сідло разом із паралельною рамою, а на шостий — і весь велосипед полетів на смітник.

Покупка велосипеда влетіла В. Д. Прищепі в 19 карбованців.

ЗА НОВИМ РЕЦЕПТОМ

Досі вважалося, що перлова каша вариться передусім з перлової крупи з додаванням невеликої кількості солі. На Одеському комбінаті харчових концентратів винайшли новий рецепт приготування цієї страви: брикет «каша перлова» виготовляється передусім із... солі з додаванням невеликої кількості крупи.

За повідомленням нашого кореспондента т. Буйневича, перша партія таких брикетів прибула до міста Жданова.

БУДІВНИЦТВО НАВПАКИ

Як повідомляє наш сумський кореспондент з села Білки Тростянецького району, тут уперше впроваджено новий спосіб будівництва, за яким будівля не збільшується, а поступово зменшується. Так, побутовий павільйон був тут майже наполовину збудований. А після того, як кілька років тому його взявся добудувати Тростянецький побутовий комбінат, — зовсім розвалився. Цегла і рами позникали. Самий фундамент лишився. Та чи й надовго?

ДИВОВИЖНЕ ЯВИЩЕ

Мешканці села Жоржівки на Полтавщині стали свідками вельми загадкового явища: поки їх село перебувало в адміністративних межах Диканського району, до них регулярно ходили автобуси двох маршрутів, а коли Жоржівку територіально підпорядкували Шишацькому району, усі автобуси наче під землю провалилися.

Цікаво, що навіть досвідчені спеціалісти — працівники Полтавського обласного управління автомобільного транспорту — і ті не можуть науково обгрунтувати причини цих дивовижних змін.

Сила випадку

ЗАКОНУ ПРИРОДИ

(Замість філософського трактату)

Відкриття часто робляться випадково. Якби Ньютон не влігся відпочивати під яблунею, а Архімедові не забаглося прийняти ванну, хтозна, скільки б іще людство жило, не знаючи: а) закону земного тяжіння, б) що діється із зануреним у рідину тілом.

Голова колгоспу імені Леніна Маловисківського району товариш Султан на відкриття натрапив біля силосної ями. Ішов до неї, кріпко вірячи в закон збереження матерії, згідно якого ота сама матерія не виникає з нічого і не зникає безслідно. А як заміряв залишки силосу, додав до них центнери, згодовані протягом зими й весни, та порівняв одержану цифру з початковою кількістю корму, то віра та в ньому вельми похитнулася. Виходило, що десять тисяч центнерів матерії у вигляді силосу безслідно зникли. За бухгалтерськими книгами вони ніби існували як об'єктивна реальність, а насправді їх немов корови язиком злизали.

Але ж корови тут були ні при чім. Про це свідчили: по-перше, їх зовнішній вигляд, по-друге, козяча продуктивність.

У повітрі запахло науковою сенсацією.

Як і годиться, товариш Султан повідомив про своє відкриття безпосередньому керівництву — начальникові Маловисківського районного управління сільського господарства Григорію Сергійовичу Ружину та головному зоотехнікові Валентину Семеновичу Золотаренку. Ті ще далі — в обласне управління.

Там, порадившися, вирішили: з одним фактом рипатися в Академію наук не варто. Щоб спростувати закон природи, потрібен ряд фактів. Зібрати їх доручили тому ж Валентинові Семеновичу Золотаренку, головному зоотехнікові районного управління.

Той заходився виправдовувати високе довір'я. За кілька днів він установив, що й у колгоспі «Пам'ять Леніна» силос також має властивість безслідно зникати. Потім Валентинові Семеновичу ледь не поталанило в колгоспі імені Ульянова. Але виявилося, що тут озима солома і запашна, мов грузинський чай, конюшина не зникли, а перетворилися з одного виду матерії в інший — у гній.

З цими фактами Валентин Семенович зайшов до Григорія Сергійовича, тобто до колеги по роботі, начальника районного управління. Той, уважно ознайомившися з ними, вдоволено посміхнувся.

— Добре,— сказав він. — Але... А раптом учені засумніваються? Раптом скажуть, що поживний корм не зникав безслідно, а його елементарно приписали ще в серпні, коли готували «міцну кормову базу». А, значить, науковим відкриттям тут і не пахне, а пахне звичайнісіньким окозамилюванням.

— Звісно, можуть засумніватися, але ми їх ще й іншими фактами припремо: покажемо, що в нашому Маловисківському районі безслідно зникає не тільки силос.

— Гаразд, — погодився начальник районного управління сільського господарства. — Піврічний план по молоку все одно провалюємо, так що зосереджуйте зусилля на збиранні фактів.

Головний зоотехнік зосередив. Невдовзі він знову стукав у двері кабінету начальника управління, тримаючи під рукою набубнявілу теку.

— Григорію Сергійовичу! — гукнув іще з порога. — Жироодиниці можна вважати матерією?

— Які жироодиниці?

— Ну, ті, що в молоці. Процент жирності.

— По-моєму, можна, — відповів начальник.

— Значить, усе правильно — матерія таки зникає! Бо й оті жироодиниці мають тенденцію кудись діватися. Тому до базисної жирності молока не дотягаємо. Торік із цієї причини колгоспам не зарахували його майже чотири тисячі центнерів.

— Так це ж торік,— скрушно хитнув головою начальник управління.— Вчені можуть сказати, що це випадковість. От якби свіжіші дані.

Головний зоотехнік нічого на те не сказав, тільки усміхнувся. Потім попорпався у теці і, знайшовши потрібний папірець, повідомив, що в першому кварталі жироодиниці танули, як сніг, або ж, як ранковий туман.

— Внаслідок, — констатував він, — втрачено півтори тисячі центнерів молочної продукції. Вагомо?

— Вагомо, — погодився начальник. — Ще маєте якісь інші докази?

— Аякже. Голова колгоспу імені Ульянова Явтухов та зоотехнік Дацький, якщо вірити документам, мають вищу зоотехнічну освіту. А практична їх діяльність свідчить, що знання ті згинули, щезли: в якому стані тваринництво у цьому господарстві — самі знаєте...

— Знаю, — зітхнув начальник. — Факт хороший, але треба порадитися з ученими, чи можна знання вважати матерією. Якщо дозволять вважати, то ми й ваші знання до справи як доказ долучимо. Адже теж вищу освіту маєте. А в якому стані тваринництво в нашому районі, самі знаєте. — Факти ж он у вас...

— Згоден. Радий прислужитися науці.

— Тоді зробіть ще одне, — попросив Григорій Сергійович. — Підрахуйте, скільки відбулося нарад, на яких наш район критикували за хронічне відставання у галузі тваринництва. Визначте, яку кількість енергії затратили промовці. За ідеєю, ця енергія мала перетворитися на високі надої і прирости ваги. А де вони? Нема! Значить, виходить, що безслідно зникає не тільки матерія, а й енергія. Все це надрукуйте на машинці через два інтервали, і відішліть у обласне управління сільського господарства.

* * *

Як стало відомо з вірогідних джерел, технічна рада обласного управління сільського господарства визнала останній аргумент маловисківців найвагомішим. Однак він іще раз буде перевірений. (Практика — критерій істини). Вирішено провести ще одну нараду і, якщо коефіцієнт її корисної дії, як і раніше, дорівнюватиме нулеві, то закон збереження енергії, який гласить, що енергія теж не зникає, а тільки перетворюється з одного виду в інший, можна буде вважати спростованим. Тоді, очевидно, легко буде довести, що й матерія у вигляді кормів та жироодиниць теж зникає безслідно. І приписки та безгосподарність тут ні при чім.

В. БОНДАРЕНКО.
М. ГАННИЧ.

Кіровоградська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А мені сказали, що доповідач воду литиме.

БАГАТОТОННА СПЕЦИФІКА

...і три висновки з неї

Кісточка для дружини. Юлик Олександров дуже любив свою дружину. Його дружина, у свою чергу, дуже любила бульйон із кісточок. А оскільки Юлик трудився на м'ясокомбінаті, то мав необмежені можливості забезпечувати кохану половину кісточками. З цією метою він навіть змайстрував собі спеціальний пояс із мішечками, який носив під сорочкою. Зрозуміло, маючи такий прекрасний пояс, соромно було б обмежуватися лише кісточками.

Отож Юлик на додаток до двохтрьох дрібних кісточок набивав пояс кількома кілограмами першосортного м'яса, яке дружина потім збувала на базарі.

Однієї темної ночі Юлик вийшов із цеху, звично обмацав сорочку, під котрою приємно зігрівали тіло ваговиті шматки ковбаси, а також свіжого м'яса й печінки, і подався до найдальшого комбінатівського закутка. Там Юлик видерся на дах, упевнено зробив кілька кроків і опинився на огорожі, що правила йому за прохідну...

Слід зазначити, що Юлик Олександров — не першовідкривач у галузі лиходійства. Він типовий представник дрібних херсонських злодюжок, котрі, хоч і мають трудові книжки, живуть нетрудовими доходами. Вони цуплять продукцію з місцевих заводів і фабрик, а потім несуть її на базар.

Ні, не на центральний ринок. Неподалік од підприємств влаштовуються пересувні базари, де жваво торгують халвою, томат-пастою і кабачковою ікрою з консервного комбінату; шоколадом, цукерками та здобним тістом із кондитерської фабрики; маслом і сиром із молокозаводу; м'ясом та ковбасами з м'ясокомбінату; вином із винзаводу. Неїстівна продукція — тканини, пряжа, листове залізо, корабельна фарба, цемент, арматура, труби, електроди й таке інше, — як правило, на базар не вивозиться. Важко транспортувати. Тому «товари» з текстильного комбінату, суднобудівного заводу, заводу залізобетонних виробів та інших продаються закритим способом — удома.

Найчастіше вартість одноразово поцупленої продукції не перевищує п'ятдесяти карбованців. І в цьому, як побачимо далі, є свій глибокий смисл.

Продуктивність лиходійства. А поки що давайте зробимо екскурсію на деякі херсонські підприємства і познайомимося з обліком затримань. Саме цей облік і допоможе нам уявити справжню вартість дрібної крадіжки.

Ну, спочатку нас порадує той факт, що кількість крадіжок зменшується. Наприклад, охорона підприємств Дніпровського району за перший квартал 1972 року затримала значно менше лиходіїв, ніж за такий самий період минулого року. Враховуючи, що затримані в основному передаються на розгляд адміністрації, залишається тільки тричі прокричати «Хвала!» на честь керівників заводів і фабрик, які добилися такого різкого зниження. Хвала, хвала, хва...

Пардон, а це що за цифри? Гм-гм... Вартість продукції, вилученої у злодіїв за три місяці нинішнього року, становить 3174 карбованці. А торік становила 3158 карбованців.

Що ж це воно виходить, товариші? Виходить, що меншими силами украдено більше, ніж торік. Тобто продуктивність лиходійства зросла! Кількість, як говориться, перейшла в якість. Ну й ну... А є ще такий термін — «продукція, підготовлена до розкрадання». Він означає, що який-небудь Юлик замаскував десь у вентиляційній трубі, а чи під огорожею сотню метрів пряжі, десяток кілограмів ковбаси або масла — щоб при слушній нагоді потягти додому, — але охоронник знайшов сховане і повернув його законному власникові — підприємству. Так от, цієї продукції на підприємствах одного лиш Дніпровського району виявлено за перші три місяці минулого року на 3046 карбованців, а нинішнього — на 4311 карбованців!

Ой, ні, рано тріумфувати і кричати «Хвала!» Бо й за другий квартал цього року теж уже набігло чимало. І по Дніпровському, і по інших районах міста.

Який же вихід? Лаяти охорону? Вона й так робить майже усе можливе, хоча поліпшувати її діяльність треба. Огульно підозрювати всіх — значило б ображати великі трудові колективи. То що ж усе-таки робити? Відповідь прийде сама, коли ми продовжимо нашу екскурсію хоча б по тому ж текстильному комбінату й побачимо, як там транспортують готову продукцію до товаро-бракувального відділу. На візку — навалом тканина, махрові рушники, простирадла. Запитайте робітника: скільки чого він везе? Той мовчки зниже плечима. Одріжте півсотні метрів тканини, візьміть паку рушників — і ніхто ніколи не взнає. Де їх сховати? Наївне запитання — рушайте до цехових повітроводів, не закритих решітками, і пхайте туди. Випробуваний спосіб.

Отож **перший висновок: завести точний облік продукції, закрити усі лазівки для розкрадання, позбавити нечесну людину можливості вкрасти.**

Адміністративна делікатність. Правда, слово «украсти» на підприємствах уживати не люблять. Украсти — це звучить якось неприємно. Тому на деяких херсонських підприємствах навіть термін підходящий знайшли — специфіка виробництва. Нічого, мовляв, не вдієш: така вже у нас специфіка — річ, звісно, малоприємна, але неминуча. Брали й беруть. І братимуть. Технологічні, так би мовити, витрати.

Робітник бавовняного комбінату Цілуйко серед білого дня намотує на себе 32 метри батисту й весело тюпає до прохідної — специфіка!

Вантажник Нахаєв цупить зі складу п'ятнадцять кілограмів томат-пасти і робить відчайдушну спробу пробитися з нею за ворота консервного комбінату — специфіка!

Робітник суднобудівного заводу Богатов знімає з верстата електродвигун і крекчучи пре його на собі через весь цех — теж специфіка!

Що ж це за специфіка, якщо вона у кінцевому підсумку знаходить своє вираження у кілограмах, центнерах, тоннах украденої продукції?! Відповідь одна: ця оригінальна специфіка породжена атмосферою благодушності, поблажливості та безпринципності. Якби, приміром, дирекція Херсонського молокозаводу рішуче й нещадно боролася з крадіжками, завідуюча сепараторним пунктом Капуста, лаборант Боженко, начальник цеху морозива Проценко не мали б можливості комбінувати штучно створеними лишками продукції. Якби дирекція суднобудівного заводу вболівала за збереження сировини, там не мав би можливості орудувати колишній дрібний, а нині крупний розкрадач Пашков, який навіть займав посаду завідуючого складом хімікатів.

То чому ж керівники підприємств не несуть за це ніякої відповідальності? Байдужість, невтручання, халатність — це, кінець кінцем, пряме потурання розкрадачам, і з цього й слід виходити, роблячи **другий висновок. А саме: необхідно встановити особисту відповідальність керівників, які не забезпечують збереження соціалістичної власності, і робити на них грошові нарахування.**

І ще одне. Як правило, крадіжка на суму до 50 карбованців не тягне за собою кримінальної відповідальності. Ось чому злодій воліє десять разів украсти на 49 карбованців, ніж один раз на 52. Спіймаєшся — криміналу все одно не буде, передадуть адміністрації, у крайньому разі товариський суд оштрафує на десятку або дирекція позбавить премії. Так можна ж потім іще кілька разів полиходійствувати і сповна компенсувати і штраф, і премію.

Очевидно, варто прислухатися до голосу як громадськості, так і органів правосуддя і вживати до дрібних злодіїв значно гостріших та дійовіших заходів (не послабляючи, зрозуміло, й виховної роботи в колективах), а саме: **прирівняти у карному відношенні дрібну крадіжку хоча б до дрібного хуліганства і діяти за формулою — затримання — протокол — поняті — суд. І, врешті, 10—15 діб строку з відбуванням їх по місцю роботи. Але без оплати.** Оце і є **третій висновок.**

...Ну, а що ж Юлик Олександров із своїм спеціальним поясом, наповненим ковбаскою та м'ясцем для коханої дружини? Ми його покинули у ту мить, коли він перелізав через огорожу. Попався, звісно. У ту ж таки мить. І коли міліція, враховуючи, що Юлик уже й раніше ловився на гарячому, вирішила притягнути його до кримінальної відповідальності, адміністрація м'ясокомбінату негайно представила Комсомольському районному відділу внутрішніх справ блискучу характеристику на злодія. Хоч вішай її разом із спеціальним поясом замість образів та молись.

Нічого не поробиш — специфіка!

В. ЧЕПІГА.

м. Херсон.

СОН НЕ В РУКУ

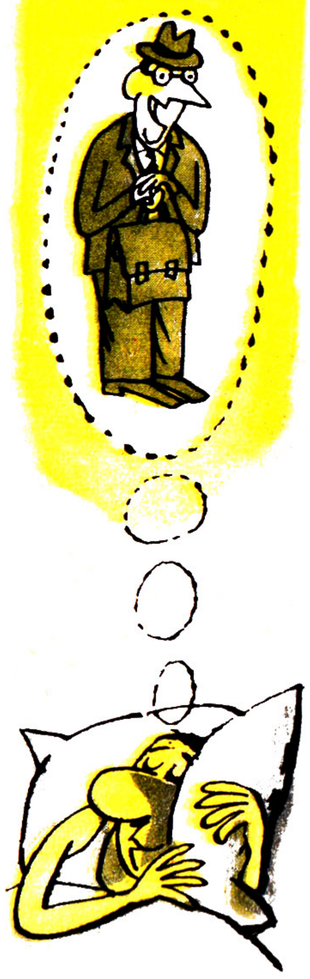

Не мав Прокіп Сидорович Єрмак клопоту та купив диван-ліжко з маркою Щорської меблевої фабрики.

Поки спав чоловік на звичайному ліжку, доти й снів не бачив. А як перебрався на диван-ліжко, то й почав йому снитися сам директор фабрики т. Кононов. Ніби стоїть товариш Кононов перед товаришем Єрмаком і з почуттям глаголить отаке:

— Шановний Прокопе Сидоровичу! Нам дуже приємно, що ви не побоялися викинути 120 крб. на придбання нашої продукції... Але, з іншого боку, нам дуже неприємно, що, розпакувавши диван-ліжко, ви знайшли там дві ліві боковини й жодної — правої. Дуже просимо вибачити нам за допущений брак. Ми зобов'язуємося негайно ж замінити одну ліву боковину на одну праву. Вірте і ждіть!

Перші дні, прокинувшись, П. С. Єрмак вірив, що це віщий сон. Вірив, що зараз відчиняться двері і посланець т. Кононова урочисто піднесе йому праву боковину.

Невдовзі двері і справді відчинилися. І посланець увійшов. Але то був листоноша. І вручив він Проколу Сидоровичу не посилку, а послання т. Кононова за № 139. У ньому директор фабрики майже слово в слово повторив свій нічний монолог, але вже сухо, не так задушевно. («В ближайшее время нами будет произведена замена накладки локотника левой на правую»).

Це було 11 лютого 1972 р. Весь березень, квітень, травень і червень Прокіп Сидорович Єрмак виглядав «ближайшее время». А потім перестав. Та й узявся за ремесло—почав витесувати потихеньку праву боковину. А лист т. Кононова у рамочці на стіні над тим ліжком повісив. Щоб нагадував, що снам не можна віри йняти, як і отаким письмовим запевненням...

Ол. ГРОМОВ.

с. Костобобр
Семенівського району
Чернігівської області.

Мал. И. КОГАНА

— Каву з молоком? Не забувайте, шановний, що ви у ресторані, а не вдома!

Дали перцю!

Жили собі дід та баба, та була у них курочка ряба... Це так у відомій казці. А в колгоспі ім. Чапаєва Першотравневого району на Донеччині жили собі Лідія Павлівна Богинич і Марія Іванівна Салько. І було у них багато, багато курочок. Бо Салько працювала пташницею, а Богинич завідувала птахофермою. І обидві дуже любили яєчка. Тому частенько забирали їх собі прямо з-під курочок.

А колгоспники помітили те та й написали листа Перцеві.

Начальник відділу внутрішніх справ Першотравневого райвиконкому т. Малюга повідомив, що факти підтвердилися. За крадіжку колгоспних яєць Богинич Л. П. і Салько М. І. з роботи зняті. Завдані колгоспові збитки вони відшкодували. Далі цю справу передано на розгляд слідчим органам.

Виходить, яка казка, така у ній розв'язка.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

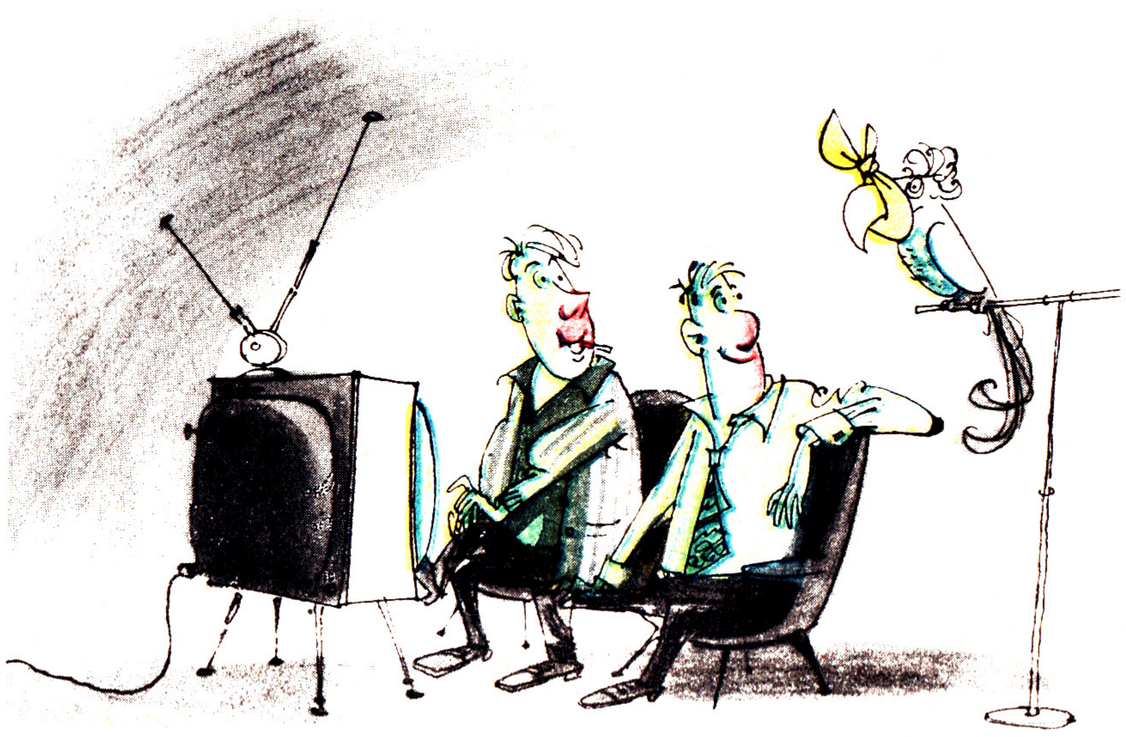

— Розумієш, він за «Спартака» уболіває.

НІ ХОЛОДНО, НІ ЖАРКО

Гаряче дбає про покупців своєї продукції Васильківський завод холодильників. Навіть уже після того, як ота продукція опиниться в покупцевій квартирі, вдячна адміністрація не пориває із ним найтісніших контактів.

Про це красномовно свідчить копія листа, яку одержав один із власників васильківської продукції:

«Директору Івано-Франківського заводу «Рембутехніка».

Копія: Івано-Франківська область, Косівський район, с. Смодне. Тов. Крицкалюку І. Ю.

Прошу Вас терміново направити до тов. Крицкалюка І. Ю. механіка, ретельно перевірити роботу його холодильника і усунути всі несправності. Про результати ремонту повідомте на завод до І. VI ц. р.

Директор заводу Е. ЛИТВИН».

Копію такого ж листа, але адресованого вже Полтавському побуткомбінатові, ось уже рік зберігає у себе житель м. Пирятина Є. В. Камінський, який теж придбав новенький «Кристал-2» васильківського виробництва. Його холодильник, як дві краплі води, схожий на той, котрий має у своїй власності І. Ю. Крицкалюк: обидва сяють фарбою, обидва добре споживають електроенергію, обидва не дають навзамін жодного градуса холоду. Саме ця остання їх особливість і викликає у дирекції заводу приступи гарячої турботи про покупців і змушує розсилати прохання виправити заводський брак.

В. БОЙКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

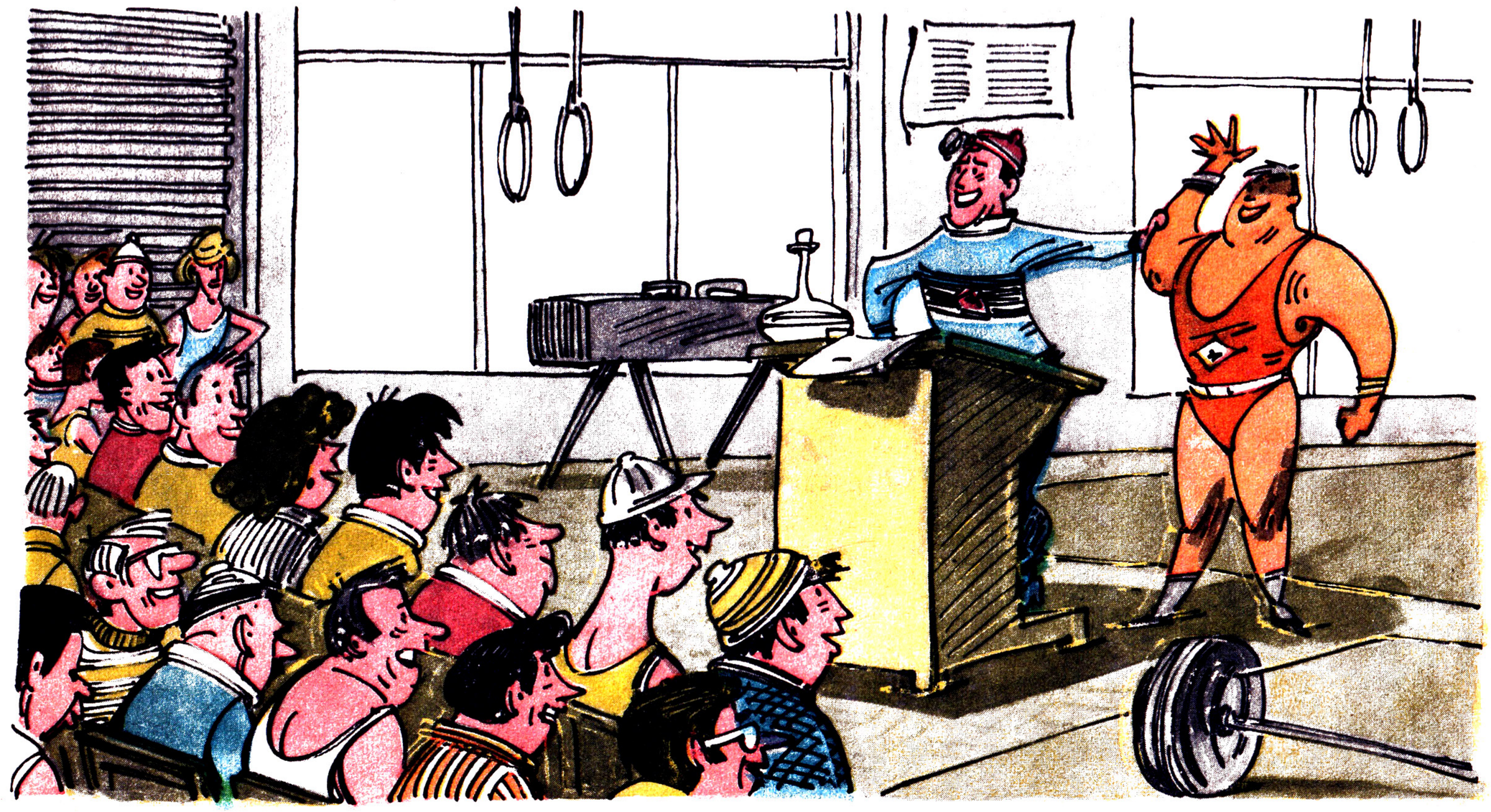

— І ось, товариші, перший успіх: наш колектив тренерів спільними зусиллями підготував одного першорозрядника!..

ГОПКАЛО СИВІЄ НА РОБОТІ

ГУМОРЕСКА

— Можна було і на півшостої призначити, — ледве стримував себе Гопкало.

У телефонній трубці забубоніло — співрозмовник, видно, пояснював ситуацію.

— Тепер сиди тут ще півтори години, як ідіот,— буркнув Вадим Микитович, кладучи трубку.

З нудьги він став перебирати папери у столі, як раптом до кабінету заглянув Зенон Афіногенович. Завкадрами.

— Ви ще тут? — догідливо посміхаючись, запитав він, ніби не бачив перед собою Гопкала.

— А де ж мені ще бути,— фальшиво бадьорим тоном вигукнув Гопкало. — Робота, брат, свого вимагає. Коли треба посидіти, то, значить, треба.

— Я теж не пам'ятаю такого випадку, щоб вчасно додому пішов,— зітхнув Зенон Афіногенович.

— Хе-хе! — криво усміхнувся Гопкало. — Про «вчасно» я й не мрію. Тут хоч би о десятій вирватися. Усяких справ за цілий день стільки перелопатиш, що до вечора голова обертом іде. Ось через півтори години ще на нараду викликає начальство. Так і живемо. Не те, що інші, знаєте,— відсидів у кабінеті своє — і пішов.

Зенона Афіногеновича у жар кинуло: «Це він, либонь, натякає, що я сачкую на роботі».

Щоб розвіяти ці підозри, докинув про всяк випадок:

— Я й додому папери прихоплюю. Вдома, воно, знаєте, спокійніше працюється.

«Що це він, чорт лисий, хоче сказати — що більше за мене працює?» — скоса позирнув Гопкало на завкадрами і сказав:

— Е-е-е! Я, власне, весь так званий вільний час про службові справи думаю. А якже! Вам за вудочку у вихідний та на рибку, а тут, брат,— метикуй, як та куди вести господарство. Он воно як!

— Я ото своїм теж кажу, — не здавався Зенон Афіногенович,—не руште і не чіпайте мене у суботу та неділю. Бо ж коли його і попрацюєш спокійно, як не у вихідні — ні відвідувачів, ні телефонних дзвінків. Благодать. Вудочку так уже й шашель поточив,— махнув рукою завкадрами, і раптом збагнув, що бовкнув, не подумавши, бо тільки два тижні тому вони зустрічалися з Гопкалом на риболовлі.

— Мої взагалі уже чортом на мене дивляться, — розійшовся Гопкало. — У вихідні так запрацьовуюся, що й про обід забуваю. Уже, знаєте, отут, у боці, почало колоти від недоїду. Кисельком із желатину розговляюсь.

І тут же згадав: «Не забути б жінці сказати, що цієї п'ятниці їдемо на Комарине озеро, щоб м'яса для шашлика приготувала».

— А у мене від цієї триклятої роботи виразка дванадцятипалої вже з'явилася, — пішов напролом Зенон Афіногенович. — Не афішую, знаєте. Тільки на рисовому відварі й тримаюсь.

Гопкало недбало махнув рукою:

— Про виразку я вже мовчу. Тут от серце спокою не дає. Все коле, перебої, а лікуватися ніколи. Тягнеш же, як чорний віл, не вилазячи з ярма.

— А мені в ліве плече стріляє,— витираючи хусткою спітніле чоло, — каже Зенон Афіногенович.

— Стріляє? Так це ж одне задоволення, — заперечив Гопкало.— У мене як штриконе ось сюди, так хоч, розумієш, караул кричи. Наче шампуром, аж у очах темніє. Ото вночі й стулити їх не можу,— Гопкало сумно глянув на Зенона Афіногеновича. — Колись знаходився час до когось на день народження заскочити, а тепер угору ніколи глянути.

— Які вже там народження! — гаряче підтримав завкадрами. — Тут і без випивки кануди. Гіпертонія клята. Словом, і без алкоголю розклеююсь. Колись хоч риболовлею душу одводив, — зітхнув Зенон Афіногенович і з жалем подумав: «Оце добалакаємося, що й черв'яків не встигну купити».

— Що й казати,— підхопив Гопкало,— колись я не міг дочекатись кінця тижня, щоб на полювання вискочити. А тепер куди там! — він потер обома руками скроні.— А тепер праве око рогом лізе, як цілюсь. Лікарі кажуть — від перенапруження.

Зенон Афіногенович нервово потер лисину:

— Від отого ж самого перенапруження у мене печінка розширилась. Вміст холестерину збільшився. І взагалі — тіпаюсь весь від перенапруження.

«Ні, ти дивись — він таки серйозно надумав довести, що працює більше, ніж я?»

— Бачите? — ткнув спересердя Гопкало себе у спину. — Нирки ні к чорту не годяться. І — просто на очах сивію. Голова геть біліє.

— Де? — начепив на ніс окуляри Зенон Афіногенович і подався вперед, пильно оглядаючи голову Гопкала.

— Ну, ось тут нижче. На скронях,— втрачав терпець Гопкало.

— Щось не...— почав було Зенон Афіногенович та спохватився. — Ну, та воно тут темнувато. А в мене через ту роботу з очима усе гірше та гірше. А що вже волосся, то й оце останнє так і сиплеться, як із шолудивого...

— Еге, справді, Зеноне Афіногеновичу. Ви просто-таки весь розсипаєтесь. На пенсію пора,— підвівся Гопкало, даючи зрозуміти, що дискусія припиняється.— А мені вже й час на нараду.

І почав збиратися.

Перед його внутрішнім зором стояла миска з варениками—друг же дзвонив, на вареники запрошував.

Григір МЕЛЬНИК.

Час до школи, час!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хіба для такого діла не можна було підшукати грамотнішого співробітника?!

Це ми — не вам, любі наші школярі. Ви, ми впевнені, й без наших нагадувань добре знаєте, коли до школи ладнатися слід.

Про школу нагадати ми хочемо Леоніду Михайловичу Мирандову.

Отому самому, який ніяк закінчити школи не може.

Торік сидів у другорічниках. А тепер от уже і на третій рік зостався...

Сказати, що Леонід Михайлович Мирандов нездібний учень, — ніяк не можна, бо це ж таки було б неправдою. Минули ті часи, коли Леонід Михайлович учнем до школи ходив. Тепер він туди заглядає з іншою метою — щоб своїх підлеглих повчати, як треба школи будувати. Бо ж обіймає він тепер посаду начальника Хмельницької пересувної механізованої колони № 1 (ПМК-1).

З цією своєю колоною Леонід Михайлович якось із Хмельницького пересунувся аж у село Яцківці Дунаєвецького району і там для місцевих діток школу спорудив. Хорошу школу, простору.

Прямо скажемо, не школа, а лялечка! Що вчителі, що діти— ніяк нею намилуватися не можуть.

Уже два роки отак милуються, а заняття ведуться у старих і досить таки ветхих хатках.

Чого ж, питаєте, вони з тих хаток у свою нову школу не перебираються?

А того, що, пробачте, Леонід Михайлович трохи не той... Трохи, значить, ту новеньку, красивеньку школу не добудував і разом зі своєю пересувною колоною пересунувся в інші краї.

Тепер от уже два роки вся громадськість села Яцківець за ним полює, а вловити ніяк не може.

Кажуть, спеціального трактора навіть вислали, щоб його до недобудованої школи затягти, а — не вийшло. Не хоче Леонід Михайлович вернутися до своїх недоробок. Не хоче — і край! І ніяка сила його туди загнати не може.

Вольова людина! Мужньо відстоює свою позицію невтручання.

Недаремно ж оту школу, яку він ніяк закінчити не хоче, вже нарекли школою мужності.

Б. ГРИГОРЧУК.

КОНСУЛЬТАНТ

ГУМОРЕСКА

Після вечері дружина, немовби ненароком, сказала:

— У тебе ж завтра вільний день?

— Начебто так.

— Ні лекцій, ні консультацій для студентів?

— Ні того, ні іншого.

— От і добре. Ми давненько як слід не прибирали в квартирі. Я знаю, що ти втомився, що хочеш відпочити, що вдарився, граючи в скраклі. Тобі нічого не доведеться робити. Я запросила жінку. Вона погодилася прийти завтра. Так ти просто побудеш дома, покажеш, що, де і як. А вже Вовку з ясел я сама заберу...

...Вранці, тільки-но дружина пішла на роботу, до нас прийшла вже немолода жінка.

Вона скинула пальто, розгорнула пакунок, у якому лежав робочий халат, і діловито сказала:

— Почнемо, соколе?

— Будь ласка, починайте...

Як наказала дружина, я запалив газову колонку і пустив у ванну гарячу воду.

— Це ж відро треба підставити, — мовила жінка. — Як у тебе — дружина сердита? Лаятиме, якщо емаль подряпаємо? Ти вже, соколе, краще сам.

Набрав води.

— З чого почнемо? З вікон? Треба на щось стати.

Приніс табуретку.

— Бач, акуратненько пофарбована. Як же я на неї у своїх черевиках стану?

Подивилася на мене.

— Хазяїн у пантофлях, та й зростом нівроку...

Довелося взяти ганчірку й лізти на табуретку.

— Підлогу краще шваброю, га?

Коли я приніс швабру, тітка Паша (так вона відрекомендувалася) повертіла її в руках, потім оглянула меблі і, зітхнувши, зауважила:

— Поліровані? Не дай, боже, ще зачеплю шваброю. Що тоді? Буде нам з тобою, соколе, від хазяйки. Може, спробуєш?

Спробував. Вимив усю підлогу.

— Ай-ай-ай! — забідкалася тітка Паша. — А про люстри зовсім забули! Пилюки ж там скільки! Зніми їх, соколе. Вони ж важкенькі...

Узяв драбину, зняв.

— Гарні, дуже гарні, — приказувала тітка Паша, приймаючи від мене плафони. — Що скляні — погано. Недавно у знайомих мила скляний абажур — отакий, ніби велика тарілка. 15 карбованців 50 копійок коштує. А вона, ця тарілка, вислизнула з рук та й на п'ятнадцять із половиною скалок розлетілася... Соколе, вимий обережно сам... Далі від гріха буде. Поклади у ванну і під душ їх, під душ...

Дійшла черга до кухні. Тут із вуст тітки Паші вже прозвучала категорична заява:

— Посуд тепер дістати важкувато. Так що, дорогий хазяїне, натягай фартушок і мий...

Коли дружина повернулася з роботи, поклала в коридорі сіточку з продуктами і почала роздягати Вовку, тітка Паша м'якою ганчіркою витирала ручки на дверях. Це, здається, було єдине, що вона цього дня зробила. А я, не чуючи рук і ніг, сидів у кріслі і куняв над ранковою газетою.

— Чистота яка! Велике вам спасибі, тьотю Пашо, — дружина дістала з гаманця гроші і віддала їх робітниці.

— А ти, як завжди, з газетою, — уже на мою адресу.

— Якщо хочеш знати — це неподобство! — обурився я, коли за тіткою Пашею зачинилися двері. — За що ти їй дала гроші? Адже все робив я. Вона була в ролі якогось консультанта. А працював я, розумієш, я!

Може, тому, що на моєму чолі були ще крапельки поту, що майка була мокра, голос дружини пом'якшав:

— Можливо, все можливо... А хіба за консультації, які ти даєш студентам, тобі не платять?

Борис АРОВ.

м. Миколаїв.

ВІТАЄМО НАШОГО ЮВІЛЯРА

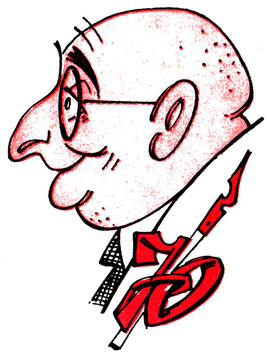

найстарішого перчанина Олеся ГРОМОВА з першим 70-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ОСТАННЄ ПРОХАННЯ

У день відпочинку — в неділю минулу —
Одержали ми від сусідів цидулу:
«Востаннє уклінно прохаємо, — пишуть, —
На декілька днів забезпечить нам тишу!
Модерних отих не крутіть грампластинок
І дайте електрогітарі спочинок.
Нехай цього тижня ніхто з вас не грима
Раз по раз, як завжди, вхідними дверима.
В ці дні не вмикайте свого пилососа,
Тримайте подалі собаку — Барбоса!
Під вікнами не вибивайте одежі
І не галасуйте, немов на пожежі!
Від нас ви подяку одержите щиру,
А ми за ці дні обміняєм квартиру».

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

СОКИРА в лісосмузі

Наприкінці минулого року виконком Городенківської районної Ради депутатів трудящих (це на Івано-Франківщині) порушив клопотання про звуження снігозахисних лісосмуг уздовж окремих автомобільних шляхів району. Це, пояснили, сприятиме підвищенню культури землеробства. Посилалися на те, що в ряді місць ширина лісосмуг перевищує встановлені норми.

В обласному управлінні будівництва та експлуатації шосейних шляхів дійшли висновку, що подекуди це можна зробити без шкоди для справи. І коли буде, мовляв, відповідний дозвіл, то управління не заперечуватиме.

А відповідний дозвіл має дати Рада Міністрів республіки. Отож матеріали надіслали до Києва.

Та не встигли вони доїхати до столиці, як у Городенці пролунала гучна й авторитетна команда районних керівників: «Рубай!»

Рубати — не саджати. Перше чомусь іноді робиться оперативніше. І в даному разі також не забарилися. Викохані роками лісосмуги, під дружними ударами сокир, почали одна за одною накладати кронами.

— Люди, що ви робите?! — заволали представники управління. — Адже на це нема дозволу!

— Не має значення, — спокійно відповіли керівники району. — Бо ж ми дозволу запитали. — І тут же пролунала ще гучніша команда: — Давай, рубай!

Команду було успішно виконано. На кінець квітня, без будь-якого дозволу, сорок гектарів придорожніх лісосмуг як корова язиком злизала.

Звісно, нічого особливо страшного в цьому нема. Бо замість вирубаних та викорчуваних дерев і кущів можна врешті-решт посадити інші. Мине якихось десять-п'ятнадцять років — і все стане на свої місця. А якщо після цих масових порубок узимку деякі ділянки шляху занесе снігом, — це теж не велика біда: можна послати туди снігоочисні машини. А коли, станеться, й машини не допоможуть, то нікому нічого не станеться, якщо і літаком куди йому треба, добереться. Одне слово, це, гадаю, нікого не повинно дуже бентежити.

Мене, чесно кажучи, більше лякає інше.

А що, подумав я, коли дехто в Городенківському районі, взявши приклад з секретаря райкому партії І. К. Григоренка та голови райвиконкому О. С. Соляника, які, не очікуючи дозволу, дали команду на порубку, й собі вирішить, що закони та державна дисципліна у деяких випадках для них не обов'язкові?

К. ОВСІЙЧУК.

Івано-Франківська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

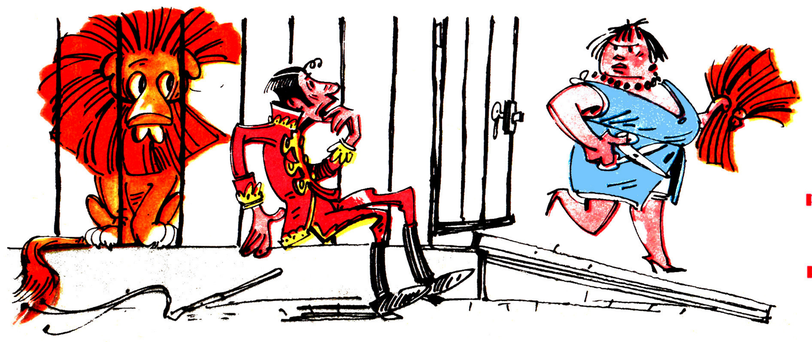

— А згадай, скільки я тебе прохала дістати мені шиньйон...

ГУМОРЕСКА

Приїхав Петро Викрутень у село рідне. На відпочинок. Бо куди ж ти подінешся: путівки у санаторій не дали, а «дикуном» їхати десь у Крим — дорогувато.

«Може, воно й на краще, — розсудив Викрутень. — Сала й молока у селі ніхто не купує, а заради синочка мати, чого доброго, і десятка курчат не пошкодує».

І не помилився. Тільки що не з курчат почалося. Першим головою наклав здоровенний зозулястий півень. Та, видать, і заслужено.

— Такий волоцюга, такий волоцюга, що зовсім дому не держиться, так і гасає по чужих дворах,— розповідає Петрові мати, акуратно скубучи пір'я у старенькім решето.

А Викрутень дивиться на те скубання та й прикидає собі, що отой волоцюга не так і скоро на стіл потрапить. Отож не втримався і зауважив:

— От ви, мамо, робите велику помилку. Коли скубете, то не треба нічого говорити. Це значно знижує продуктивність праці.

— Що, що? — мати поклала півня і перевела погляд на сина.

— Кажу, мамо, що під час виробничого процесу не можна відриватися, бо це уповільнює темп, швидкість роботи. — пояснив Петро. — Приміром, про те, що покійний півень був волоцюгою, ви б змогли розповісти мені уже за обідом. Второпали?

— І-і-і, такого накрутив, що де там. Грамотій, — засміялася мати. — Не бійся, з пір'ям не подам. Я вже тих курей за своє життя ого-го скільки перескубла. А ти, щоб пуху не нанюхатись, краще пройдися селом, хай люди бачать, що й до мене синок завітав. Не забув матері.

Після обіду Петро сів на порозі, колупається в зубах колючкою з груші, а мати заходилася дрова рубати.

«І тут не те?!» — примітив Викрутень.

— Ви мені, мамо, пробачте, — не втерпів Петро, — але хто ж так дрова рубає? Ви ось послухайте. Коли підносите сокиру над головою, то вдихайте побільше повітря. А коли рубаєте — видихайте. Тут повинна бути чітка ритміка. Розрахунок сил. Підносите сокиру догори, то ніби відпочиваєте. Вам не треба особливо напружуватись. І ще одно. Не хекайте, мамо. Дихайте тільки носом, як лікарі рекомендують.

— Ну, спасибі, синку, за пораду,— мовить мати.— Тільки де вже мені переучуватись. У нас же люди споконвіку хекають, як дрова рубають. Але спробую. Ехе-хе!

Якось Викрутень побачив, як мами принесла з берега повне рядно трави для теляти.

— Рвете руками? — поцікавився Петро.

— Серпом жну,— пояснила мати.

— Це не вихід,— кинув синок.— Скільки ви тим серпом захватите трави? Жменю? Ні, мамо, краще таки косою. Розумію: не жіночий інструмент, але нічого. Ніхто вам з рук не вирве. Ото не соромтеся і беріть косу, згадаєте моє слово, що так буде легше і швидше.

Добряче відпочив Викрутень у рідної матері. Відіспався, загорів, здоров'ям налився. Та прийшов час і додому збиратися. І забідкалася мати:

— Сальця дам, курочку заріжу, а може б, і картоплі взяв? Це ж там попотягаєш авоськами з базару. А в нас своя, дармова. Візьмеш?

— Та візьму,— погодився Петро.— Тільки ж це до автобусної станції не близький світ. Як туди дотеліпаємось?

— І-і-і, чим зажурився,— заспокоїла мати.— А я навіщо? Донесу. Наберу в мішок, на плече та й... Хіба мені звикати.

— От і знову, мамо, якось усе примітивно виходить.— «У мішок і на плече». Руки обтягатиме та й скільки ви так тієї картоплі візьмете. А я б радив вам набрати у два мішки та зв'язати і через плече. Більше візьмете, і руки вільні. Підтримуй тільки, щоб клунки не зсовувались. Второпали?

Повертався Викрутень з села і радів: «Як усе-таки добре, що літ відав матір та хоч на старості дечому навчив її, а то б до смерті хекала, рубаючи дрова».

Іван СОЧИВЕЦЬ.

pereс-ua.
pereс-ua.

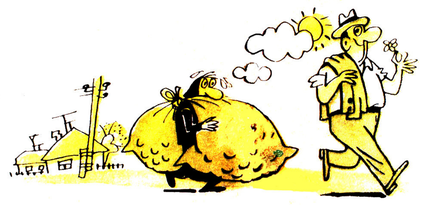

БІЛЯ САМОГО СИНЬОГО МОРЯ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— І як ото люди тут не нудьгують? Я у відрядженні, і то не знаю, за що б його взятися...

Літературні пародії

Юрій ІВАКІН

З книжки пародій

Ненаписані вірші Бориса Корнієнка

*

Здрастуйте,
Аж ось і я!

*

Викликала вчителька
До дошки.
«Скільки два на два?»
Питала.
А я все забув:
Задивився у вікно —
Ти переходила вулицю.

*

Дощик іде.
Качечка кряче,
а курочка кудкудаче.

*

Кохання:
Я.
Ти.
Ми.
Воно.

*

У неділю біля чайної
Зустрів дядька Івана.

*

У мій вірш
Зайчик забіг.

*

Розцвірінькалися поети
За хатою на бузині.
А в Києві дядько.

БУДЕ НА ОБІД

«І мій прадід, і мій дід
Вік свій гречку сіяли,
І тому, вважати слід,
Звуть нас гречкосіями.
Гречкосій Карпо, Мусій,
Гречкосій Параска, —
Не Тюхтій, не Торохтій —
Гречкосій, будь ласка!»

(Дм. Черевичний, зб. «Душевний підхід»).

Що? Пісні складать? Будь ласка!
Як насіннячко лузать!
Гречкосій Карпо й Парасна,
І мій дід, і його зять.
Я ж сміюсь на повні груди —
В мене славний родовід.
Гречка — цяця! Каша буде.
Буде каша на обід!..
Лис біжить. Летять сніжинки.
Підем слухать солов'я...
Триньки-бриньки, триньки-бриньки,
Балалаєчко моя!

Микола ДАНЬКО.

м. Суми.

ПЕРЧЕНЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

НУ Й МОЛОКО!

Кип'ятили молоко
Тато й мала Зіна.
Збігло все... А у каструлі
Залишилась піна.

І розвів руками батько:
— Кашу мав варити,
Та от збігло молоко...
Що ж тепер робити?

— Тату, тату, — каже Зіна, —
То, виходить, мама
Нам купила в магазині
Молоко з ногами.

Федір НИКИФОРЧУК.

ЗАДАЧКА ПЕРЧЕНЯТКА

ЖУЧЕНЯТА

Йшов Кіндратко через ліс
На плечі сім буків ніс.
А на кожному з бучків
Та було по сім сучків.
А на кожному з сучків
Та висіло сім сачків.
А у кожному з сачків
Та було по сім жучків.
Біля кожного з жучків —
По семірці жученят.
Скільки ж їх приніс Кіндрат?

ДВІЧІ ПОЛИВАВ

— Дерева — це краса! Це — чисте повітря! Це — життя! — пояснює вчителька учням. — І якщо кожен із вас посадить і виростить хоча б по деревцю, то незабаром наше місто стане квітучим садом... Завтра, діти, ми будемо садити дерева...

Пройшло кілька місяців. На останньому уроці з природознавства вчителька сказала:

— Діти, сьогодні ми з вами розлучаємось на літо. І мені дуже хотілося б довідатись, як ростуть ваші деревця. Ну от ти, Васильку, розкажи. Росте твоє деревце?

— Росте! Я його двічі поливав.

— Коли?

— Уранці та увечері щодня... — відповів Василько.

Вчителька похвалила Василька. І запитала Михайлика:

— А як твоє деревце?

— Засохло! — опустивши додолу очі, відповів Михайлик.

— Ти що, не поливав його?

— Поливав!

— Скільки?

— Теж двічі.

— Коли?

— Один раз у березні, коли посадив. А другий — у травні.

М. КОЛЕСНИКОВ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

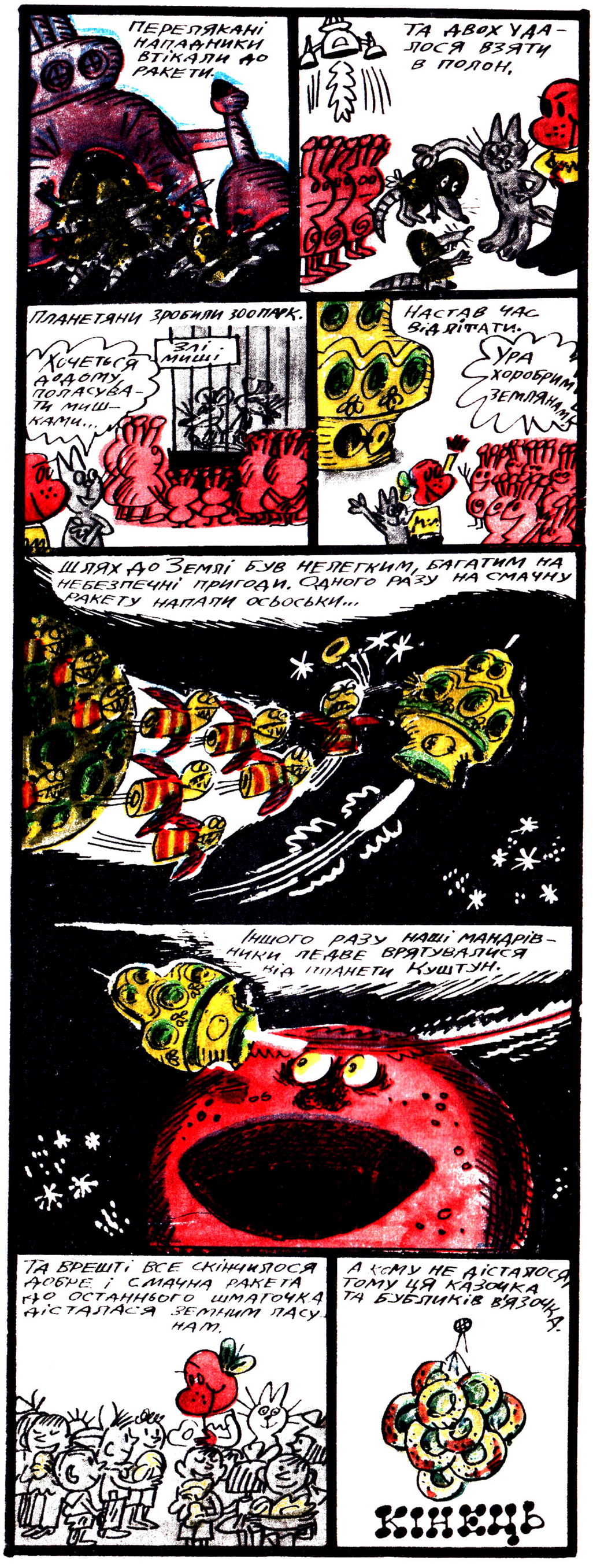

Виставка шир не тре га

УРОК ГАЛАНТНОСТІ

Деякі чоловіки, вперто ігноруючи правила шляхетності, неохоче допомагають своїм дружинам одягати пальто, не підхоплюються, щоб принести плащ з вішалки.

Що ж робити? Читати лекції з етики? Краще купіть костюм Роменської швейної фабрики. Рукави у костюмному жакеті так вшиті, що без допомоги чоловіка його не надягти. Отже, після кількаденного тренування галантність стане невід'ємною рисою супутника вашого життя.

СТЕРЕЖІТЬСЯ, ХЛОПЦІ!

Дівчині не подобається парубок. А він їй листи пише, в кіно запрошує. Скільки сил доводиться витрачати дівчині, переконуючи парубка, що він їй — не пара.

Тим часом, є безвідмовний спосіб назавжди дати одкоша надокучливим залицяльникам. Досить дівчині надіти пальто Івано-Франківської швейної фабрики, як парубок сам п'ятами накиває. Пальто таке криве, таке перекошене, що дівчина в ньому на опудало схожа.

СПРОСТУВАННЯ СКАРГИ

До виставкому звернувся постійний наш відвідувач із скаргою на те, що йому на виставці вручили сувенір — електрозапальничку Криворізького електрозаводу із навантаженням — кількома коробками сірників. Мусимо засвідчити, що цього разу скарга нашого шановного відвідувача безпідставна: без сірників електрозапальничку дарувати не можна — вона не запалюється.

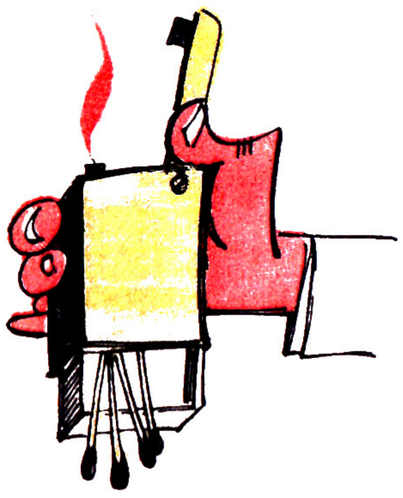

РУКАМИ НЕ ТОРКАТИСЯ

Відвідувачі виставки — народ цікавий. Їм так і кортить помацати експонати. І це, буває, погано кінчається. Скажімо, тих, хто пробує доторкнутися до електроплитки Куйбишевського заводу електроприладів (Запорізька область), б'є (і добряче!) струмом. Ось чому виставком змушений був спеціально для цих плиток замовити таблички: «Експонатів руками не чіпати!»

ЗАРАДИ СПОРТИВНОЇ ФОРМИ

Пам'ятаєте біографію знаменитого силача Піддубного? Він тренувався щодня, щохвилини: завжди носив у руці десятикілограмову палицю. Ми пропонуємо зручніший спосіб тренування. Досить придбати пальто Артемівської швейної фабрики імені 8-го Березня, щоб завжди бути у спортивній формі — пальто таке важке, ніби вам на плечі повісили двопудові гирі. Правда, те пальто не дуже вас прикрасить: воно застарілого фасону, скособочене. Але чого не зробиш заради того, щоб стати сильним!

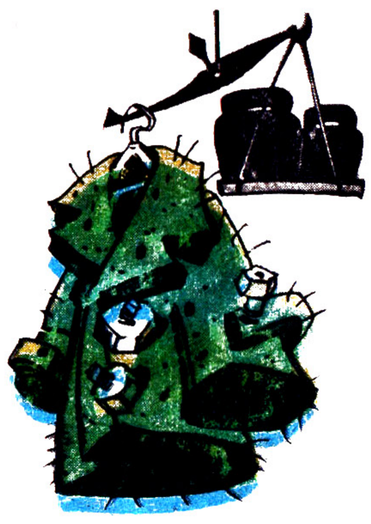

ВІД ВИСТАВКОМУ

Виставком висловлює глибоку подяку директорові Артемівської швейної фабрики т. Мотрію, директорові Роменської швейної фабрики т. Прищенку, головному інженерові Івано-Франківської швейної фабрики т. Цегольнику, директорові Донецької трикотажної фабрики т. Костенко, директорові Вінницької трикотажної фабрики т. Гнатюку, директорові Куйбишевського заводу електроприладів т. Грицану та іншим товаришам, які збагатили нашу виставку чудесними експонатами.

Є ВИХІД

Той, хто стає володарем жакета Донецької трикотажної фабрики, негайно поспішає до ремонтного ательє. Річ у тім, що один рукав у цій одежині на два сантиметри довший від другого. В ательє, як завжди, черга.

Проте є вихід. Краще замість ремонтного ательє йти до магазину і купувати напівчеревики Кременчуцької взуттєвої фабрики. Один каблук у них коротший іншого теж на два сантиметри. Отже, загалом можна досягти потрібної симетрії.

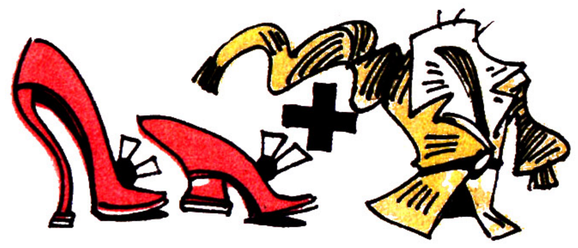

ЕКОНОМИТИ ЧАС

Скільки часу щодня забирає у жінок прасування! А чи не можна зробити так, щоб жінку звільнити від цієї трудомісткої й нецікавої роботи? Думали, думали на Вінницькій трикотажній фабриці — і придумали. Випустили жіночі жакети без попередньої теплової обробки. Це значить, що їх зовсім не треба прасувати. Бо після кожного прасування жакет усе більше й більше деформується.

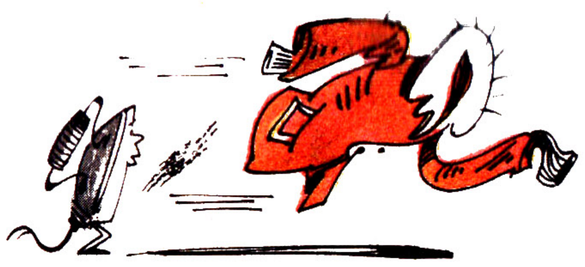

НАШІ АТРАКЦІОНИ

ДЛЯ ЛЮБИТЕЛІВ ГОСТРИХ ВІДЧУТТІВ

На нашій виставці відкрито кімнату жахів. Найцікавіший експонат цієї кімнати — стілець Кіровоградського меблевого комбінату. Той, хто наважиться сісти на нього, відчує, як у стільця роз'їжджаються ніжки, відламується спинка. За кілька секунд любитель гострих відчуттів опиниться на підлозі.

КАТАЙТЕСЯ ДО СЛІЗ!

Щодня на виставці працює майданчик дитячих розваг. Найпопулярніша із них — їзда на дитячих велосипедах Донецького велосипедного заводу. Кожна спроба дитини проїхатися на такому велосипеді закінчується тим, що вона падає. А все через те, що відпадають коліщата, а разом із ними й сидіння.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Майстри довголіття

Довголіття людського є дві причини,
Що не мають відношення до медицини.
Перша, це дума, яка не вгасає й на мить:
— Я повинен ще жить,
Бо не встиг основного зробить! —

А інших на світі так довго інша причина
трима:
Ніяких думок у них зроду нема.

Сатирика покинула дружина

Сатирика покинула дружина.
Пішла без каяття, без нарікань і зла...
І, як відомо стало, там причина
Вельми поважною була.

— Примусило мене до цього, —
Призналась на суді вона сама, —
Що в нього почуття смішного
Анінастілечки нема...

Суд згодився,
Що без гумору нема кохання,
І вдовольнив її прохання.

* * *

Збиткуються, бува, над нами несвідомі
Своєї глупоти молодики-бородані
За те, що спали ми в дитинстві на соломі,
На грубому, на домотканому рядні.
Збагнути неспроможні, голови невмілі,
Звідкіль тепер у них окремі ліжка й
простирадла білі,
Звідкіль тепер у них всі блага жизняні.

* * *

Нікого і ніколи в рай
Ще не приводила глупота...

Швидко очі відкривай,
І не квапся відкривати рота.

* * *

Цікавий суб'єкт, їй-право:
Говорить наліво,
Дивиться направо.

* * *

У нашого Дениса
Не тільки голова,
А й совість лиса.

* * *

Підлий боїться, двоїться і лащиться.
А буває, що й підлого совість мучить...
Тоді він в жилетку вам щедро
поплачеться,
Розкається щиро...
І знов нападлючить.

* * *

Людської гідності від кар'єриста ждати годі.
Щоб досягнуть свого в житті,
Згинатись по-холопському він буде у
догоді,
Та раболіпно повзати на животі.

* * *

Той із людьми вестиме все життя війну,
Хто склав собі завищену ціну.

Ніколи і ніде самозакохане створіння
Ще не знаходило з людьми
взаєморозуміння.

Народні усмішки

ЧОМУ ВІДРАЗУ НЕ СКАЗАЛИ...

Одного разу взимку мати сказала синові:
— Піди витягни води з криниці.
Пішов. Витяг. Поставив відро на цямрину і стоїть. Змерз. Лається. Мати вийшла, гукає:
— Та неси вже!
А він крізь сльози:
— Та чому ж відразу не сказали?..

Повідомив С. Ф. БИЦУН
з с. Шаулихи Тальнівського
району Черкаської області.

ВИПРАВДАВСЯ

Прийшов чоловік додому, а жінка до нього:
— Знову нализався!..
— Ну, ти щось як вигадаєш! — обурився чоловік. — Ми не лизали, а пили...

Повідомив М. І. САГУРА
з селища Чорнухи
Полтавської області.

НІКОМУ НІ СЛОВА!

Якось увечері іде завгосп із рахівником та й каже:
— Це б не завадило зайти до Марфи та випить по склянці «дурману», але ж завтра рознесе по всьому селу...
А вона якраз ішла попереду, повернулась та до них:
— Я? Розкажу?!. Он мені комірник приніс два шматки сала, бригадир привіз мішок пшениці, а завфермою — порося за самогонку, а я хоч би кому слово сказала?..

Повідомив
Л. П. МАРТИНЕНКО
з м. Золотоноші
Черкаської області.

ЯК ЗУПИНЯТИ!..

Виграв син автомашину, посадив у неї свого батька і вирішив покатати. По дорозі ударився об телеграфний стовп і став.
— Синку, — каже батько, — а як ти будеш у полі зупиняти свою машину, адже там стовпів немає?

Повідомив Г. Г. ЛОГВАНОВ
з м. Києва.

НЕ ВИТРИМАВ

— Хвора, ради бога, помовчіть! Як можна стільки говорити?! — не витримав лікар.
— Ой, лікарю, який ви дивний, ви ж самі сказали, що хочете мене послухати.

Повідомив
А. В. ЛУГАНСЬКИЙ
з м. Комунарська
Ворошиловградської області.

Страшне перо не в гусака

«По першому відділенні мається 80 коров з них приймає участь в здачі молока 64 чоловіки».

(Із доповідної).

Надіслав В. ВОЛОШИН.

Миколаївська область.

* * *

«Прошу меня оздоровить, або відать 10 рублей».

(Із заяви на оздоровлення).

Надіслав В. БОЖОК.

м. Канів
Черкаської області.

* * *

«Направляю їздового Л. І. на спертізу для опянєнія за то що не собчив мені заранше о пянке. Зав. МТФ Сидоренко».

—

«Обявлєніє столовой сєм требуюця продавці пирошков с мясом женского пола на базарє. Адміністрація».

Надіслав В. КИСЛИЦЯ.

м. Херсон.

* * *

«ЗАЯВЛЕНІЄ

Прошу звєльнить меня со школи так как наша хата і худоба переїжджає на 20 хат вперед!»

Надіслала М. МИРНА.

м. Ічня
Чернігівської області.

* * *

«Пасажири, які взяли білети на Великі Крушлинці, із-за обломки автобуса, сідайте на Малі Крушлинці, будем їхати до тих пір, доки буде везти дорога».

(З оголошення).

Надіслав А. КУРДОВ.

с. Малі Крушлинці
Вінницького району
Вінницької області.

* * *

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА ДО МІЛІЦІЇ

«Я Діденко Михайло Петрович гавкав і ричав під вікном 13 квітня в 22—00 у Гончарук Марії Захаровной тому що я хтів налякати не її, а свою тещу, та був трошки п'яний і переплутав вікна тещені з її сусідкою».

Надіслав О. ПРОКОПЧУК.

м. Умань
Черкаської області.

* * *

«Обяснітельная з-ка

Я Б. не був на проізводстві, тоесть на роботі в зв'яску з тим, що у меня украли сапоги і теплі носки (проти ворів мери принімаються), але ближе до діла, а босим я не схотів іти на роботу, тому, що на дворі ходив в той час грипп.

Все вище сказане мною, може підтвердити мої жена і син (жене 34 года, сину 1,4 года».

Надіслав В. СТЕПАНОВ.

с. Кутузов
Харківської області.

* * *

«РОЗПИСКА

дана в том, что мною прийнято од завклуба В. Р. Шляхова баян тембр.

СЕРГІЄНКО П. И. (без футляра)».

Надіслав Б. СТЕПАНЧЕНКО.

м. Сніжне
Донецької області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ»

В колгоспі пропав мотор. Хто його вкрав признавайтеся».

Надіслав І. КОБРИН.

с. Воловець
Закарпатської області.

* * *

«5 січня 1972 року п'яний громадянин Дегтяров угрожав сусідці словами і жестами, проявляв фізичний вплив і нецензурну ругань за що і був покараний на 2 місяці примусових робіт».

(Із стінгазети).

«ОГОЛОШЕННЯ

Ключі від запасних дверей знаходяться у телефона секретаря».

Надіслав А. ПОНОМАРЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

* * *

«ОБЯВА

Товарищі, всі граждани які іміют гусей прозьба не пускати на колхозне подвір'я вразі ліц які не підчинятся прозьбі будуть притягнені до відповідальності правлінням колхоза тобто штрахвом.

Правління к-з».

Надіслав В. ГОРЮН.

м. Харків,

* * *

«Якщо вам потрібні ліки і різноманітні отрути, вони знаходяться тут. Придбайте, будь ласка, їх».

(З оголошення в аптеці).

—

«Товариш! Прикривайте двері тихо, з хорошим і поганим настроєм».

(З об'яви).

Надіслав В. СУБОТА.

м. Полтава.

Нотатки про їхні порядки

СОБАЧЕ ЖИТТЯ

Власті Південно-Африканської Республіки рішуче стали на захист... собак! «Уряд країни, виходячи з міркувань гуманності й моралі, вирішив заборонити варварське знищення бездомних псів», — заявив у парламенті міністр внутрішніх справ, пропонуючи затвердити відповідний новий закон.

Урядовий офіціоз, газета «Фадерланд» аж захлинається, вихваляючи цей закон. «Наша країна ще раз показує світові, що вона понад усе цінує принципи гуманізму і громадської моралі» — проголошує цілком серйозно «Фадерланд».

Захоплення газети поділяють поважні леді з англійського «Товариства захисту тварин». Вони навіть надіслали з Лондона до Преторії телеграму, де також пишуть щось таке про «гуманність» правителів Південно-Африканської Республіки.

А от деякі органи світової преси — ну просто таки зіпсували всю цю ніжну ідилію. Взяли й написали знову про умови життя 14-ти мільйонів африканців. У тій республіці деякі газети навіть натякнули панам міністрам з Преторії, що непогано було б видавати не тільки закони на захист собак, а прийняти хоча б один, хоча б найскромніший закон, який захищав би елементарні права африканців у цій країні.

А життя їх, як відомо, таке, що й собака не позаздрив би.

І сміх, і гріх

Жаквілін Баудріє, головний редактор французького телевізійного щоденника, якось запитав міністра фінансів Жіккарда д'Естен'є, котрий завше дуже ретельно готується до своїх виступів, чи ніколи він не пробував імпровізувати.

— Ні! — відповів міністр.— Досвід моїх колег давно переконав мене, що навіть найліпше зімпровізована промова не варта паперу, на якому вона написана.

—

«Наші нові панчохи такі елегантні, що переважна більшість жінок нічого іншого й одягати не хоче!»

Реклама паризького універмагу.

—

«На наших концертах усі тридцять танцюристок виступають тільки в 15 костюмах».

Газетна об'ява одного паризького ревю.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У своїй тарілці.

«Кишенькові» партії

З лідерами так званих «кишенькових» партій зв'язатися на диво просто: варто лише зателефонувати, і вам зразу ж призначать час зустрічі. Якщо ж господаря раптом не виявиться вдома, вас прийме його дружина або теща, яка дасть цілком кваліфіковані відповіді на всі запитання, які вас цікавлять, і навіть ознайомить із «документами» про «діяльність» партії.

...Одні лідери таких «мініпартій» мріють про славу. В інших ціль значно прозаїчніша: набравши певну кількість прихильників, вони продають голоси виборців за вельми пристойні суми іншим партіям. Треті вважають свою передвиборну програму панацеєю од усіх бід, які, що не день, то звалюються на голову простого італійця.

Так, колишній учитель із Неаполя Уго Тестачуццо, який заснував два роки тому «національний реакційний рух», із піною на губах доводить, що врятувати Італію од усіх знегод може лише повернення до режиму Муссоліні. Пірро Джуліані, який очолює «Християнську економічну рівність», і теж претендує на роль «рятівника» Італії, стверджує, що знає, як усього тільки за місяць скоротити злочинність у країні на 80 процентів. Аттіліо Д'Аміко із «Національного союзу західних незалежних прогресивних соціалістів» на весь голос заявляє, що його «залишив замість себе на землі» Христос.

У строкатому натовпі керівників «кишенькових» партій зустрічаються і любителі порозважатися. За словами Анджело Куаттроккі, лідера партії «Іппі», її очолює якийсь собі Пух, він же таємний видавець журналу цієї партії. Із подальшої розмови, одначе, з'ясувалося, що Пух — кличка австралійського дінго...

(«Темпо», Мілан).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

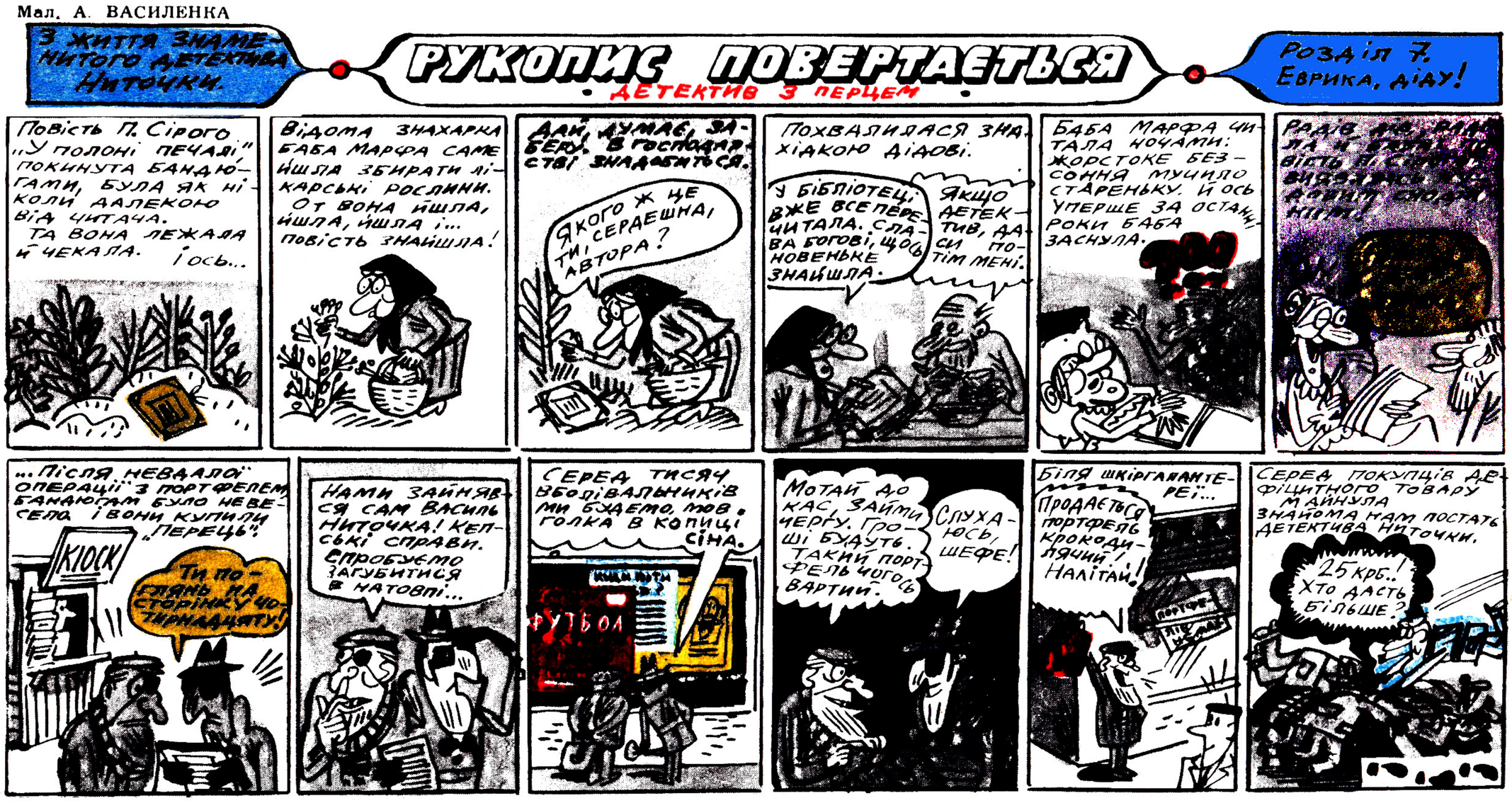

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Відбулося чергове засідання клубу губителів природи, на якому обговорювалось питання про прийом нових членів. Було розглянуто аж дві колективні заяви з Житомирської області.

Щодо перших двох кандидатур — директора та технічного керівника Володарськ-Волинського харчокомбінату Тараса Петровича Кирилюка і Михайла Андрійовича Власюка — в учасників засідання не виникло жодних заперечень. Люди справді заслужені: одним махом перевернули догори черевом на 7400 карбованців риби у річці Ірші, нагодувавши її виробничими нечистотами зі свого підприємства! Схвальним гулом зустріли учасники засідання це повідомлення і прийняли тт. Кирилюка й Власюка до членів клубу.

Думки розділилися при розгляді другої заяви— директора та головного інженера Кремнянського крохмального заводу Миколи Гавриловича Мохорта і Володимира Даниловича Лихогляда. Їхні заслуги перед клубом виявилися значно скромнішими: їм пощастило задушити таким же робом у річках Кремнянці і Жереві утричі меншу кількість риби — лише на суму 2100 карбованців.

— То, може, ще хай підождуть? Краще виявлять себе... — залунали невпевнені голоси.

Тут тт. Мохорт і Лихогляд обурилися:

— Що ви дивитеся на суму? Згодні, вона не така вже й велика, але ж — зважте й на наші потенціальні можливості! Керований нами крохмальний завод давно вже переробляє по 200 тонн сировини за добу, а поля фільтрації, які повинні затримувати всяку нечисть, залишилися в тих самих розмірах, що й колись, за царя Гороха, коли завод переробляв лише по 60 тонн сировини. Вловлюєте? При першому ж доброму дощикові ці поля можуть знову переповнитися, і нечистоти знову ринуть у річки. До того ж врахуйте, що земляні вали, якими обнесені наші відстійники, — дуже благенькі і будь-якого прекрасного дня можуть прорватися. Уявляєте, яку солідну загрозу це створює для навколишньої флори і фауни?

Учасники засідання — люди з уявою. Вони уявили. А уявивши, нагородили тт. Мохорта й Лихогляда бурхливими оплесками. Обох було тут же прийнято у члени клубу губителів природи.

На закінчення тт. Кирилюк, Власюк, Мохорт і Лихогляд почастували учасників засідання юшкою, звареною на воді із річок Ірші, Кремнянки та Жерева.

ЗНАВЕЦЬ

Слимак півметра раз було пробіг,
Тепер — читає лекції про біг.

РАДІСТЬ

П'ятнадцять діб дали, проте
Радів: «Дали, та не за те!»

Г. ГАРЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

ПРЕСТИЖ

Біля радіо бабуся наставила вуха
Й сидить — навіть не стенеться! —
симфонію слуха.
— Ви любите цю музику? — сусідка
спитала.
— Який дідько! Але ж треба,
бо скажуть: «Відстала».

Віктор ІВАНЧЕНКО.
м. Київ.

Мал. А. СВИНЦОВА

Уболівальник-новатор.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Микола Г-з із Харкова пише: «Прошу прийняти миня на роботу у журнал Перець, так как я єсть круглая сирота і у миня немаїть другого приюту. Посилаю вам свої твориння вони определять на вас свої враження. Я пишу дуже кородко».

І надсилає зразок «кородкого твориння» під назвою «У дорозі».

Наморився я в дорозі
Та й набрався я біди
І миня на паровозі
Привезли в містечко Буди.

— Твориння не тільки коротке, а й справді смішне. Та, на жаль, задовольнити Вашого прохання не можемо, бо всі вакансії сиріт у нас уже зайняті.

* * *

Олега С-ва із Чернігівської області турбує доля нежонатих хлопців, зокрема тих, що мають власні мотоцикли. І він розповідає віршами таку повчальну історію:

Из за девушки красивой,
Мне пришлось лапать штаны,
Мотоциклетом ехал швидко
Загляделся и... в кусты.
И отсюда ясно вам,
Дорогие холостие.
Вы мужчины молодые
Если любишь то скажи,
А на ножки не гляжи.

— Чи можна, чи не можна «гляжеть» — не беремося судити, бо не знаємо, що воно таке. А що віршувати отак не варто — факт.

* * *

Едуард Б-р із м. Донецька розповідає, що:

Десь за морем
або збоку
жив коваль
одного року.
Ну, а, звісно,
в коваля
в кузні: трох! і тра-ля-ля!

— Ех, якби ж то тільки в коваля «трох! і тра-ля-ля!»

* * *

Наум К-в із Полтави у вірші «Образа» повчає:

Для юнацтва це — образа
Носить довгі патлі
Вона більша від спокуси —
взять у лева гриву
І надіти на безвусу
химерну людину.

— Але, очевидно, для декого ще більша спокуса — це вірші писати.

Друже Перче!

Застряв наш трактор. І так застряв, що ось уже півроку ніяк його не можемо витягти. Аж із сил вибилися, а він — ані з місця!

Може, ти, Перче, допоможеш нам витягти його з капітального ремонту у Вільшанській «Сільгосптехніці»?

І. ЛЯХОВИЧ,
механізатор.

с. Васютинці
Черкаської області.

По щирості скажу: не знав я, з чого робиться віконна замазка. А тепер знаю. Принаймні, здогадуюся, що ота, яку випускає у продаж Кіровоградський завод «Хімпобут», виготовляється з кількох компонентів, серед яких основний — масло чи маргарин (що саме — я ще не вияснив).

Замазавши цією кіровоградською продукцією шибки вікон, я цілу зиму милувався відмінною її якістю. А коли настала весна і пригріло сонечко, ця відмінна якість чомусь набула розпливчастих форм. Сталося це, очевидно, тому, що під теплим сонцем моя замазка раптом розтопилася і потекла по стінах.

Отоді я і здогадався, що масло або маргарин либонь і є основною сировиною, з якої на кіровоградському заводі «Хімпобут» виробляють віконну замазку.

Якби знав, що й у директора цього заводу шибки на вікнах не обмазані, я б від щирого серця побажав йому скористатися своєю ж замазкою.

Гарантую, що і у нього справа піде — як по маслу!

С. СЛЮСАРЕНКО.

смт Ульянівка
Кіровоградської області.

Чув новину: у місяці липні випала пороша?..

А втім, це — не новина. У нас, у Кременці, пороша випадає день у день, взимку і влітку, бо справу цю надійно взяли у свої руки керівники Кременецької ватяної фабрики.

Вату вони виробляють на продаж, а нас, своїх близьких і дальніх сусідів, безплатно засипають летючими відходами од неї. Та так щедро обдаровують цим добром, що вже й на вулицю виходити страшно.

Про ці малоприємні опади уже писали і районна, і обласна газети. Навіть санепідстанція своє сердите слово сказала, а до керівників фабрики чомусь нічого не доходить.

Невже, Перче, вуха ватою позатикали?

14 ПІДПИСІВ.

Тернопільщина.

Що було, то було. Була колись у нас халепа з тією електрикою: як не через день, то через два сиділи без світла. Правда, і причина була відома — стара лінія електропередач...

У 1970 році поставили нову лінію, передали її Баштанському РЕМ (район електромереж), і справи у нас одразу ж докорінно змінилися: то хоч коли-неколи лампочки світили, а тепер — навіть блимати перестали.

— Ось підождіть трохи, — заспокоює нас головний інженер Баштанського РЕМ т. Ликов. — Щось для вас зробимо, ось побачите.

Ждемо вже близько трьох років, та, на жаль, подивитися нема на що.

А втім, хіба щось путнє побачиш при такому освітленні, як у нас? Головного інженера РЕМ — і то не видно.

М. ФІСІЄНКО.

с. Новопавлівка
Миколаївської області.

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Ми, перчани, зазнали тяжкої втрати: на 46-му році раптово пішов із життя наш товариш — працьовитий, відданий своїй справі художник-карикатурист Аскольд Якович СВИНЦОВ.

Світла пам'ять про нього завжди житиме у наших серцях.

ПОПРАВКА

У № 11 нашого журналу за 1972 рік, у фейлетоні «Нерентабельні діти» з вини співробітника редакції В. Бойка трапилася помилка. Замість слів «Заступник голови правління Укоопспілки Д. П. Зеленков...» (рядки 24—25 у останній колонці знизу) слід читати: «Заступник начальника управління громадського харчування Укоопспілки Д. П. Зеленков...» і далі за текстом.

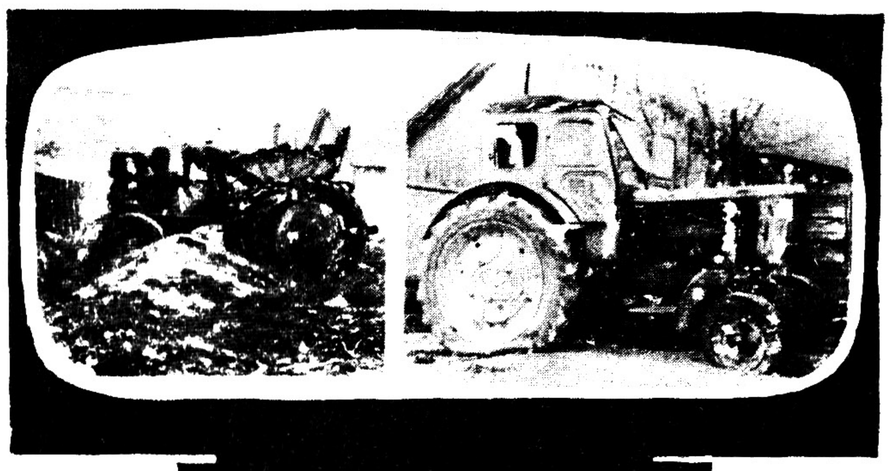

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі!

Сьогоднішню нашу передачу ми ведемо із Пустомит — районного центру на Львівщині. Наші телекамери встановлені біля контори тутешньої райспоживспілки. На цих кадрах ви бачите трактори — ДТ-20 і Т—40, випуску 1968 року. Обидва вони належать райспоживспілці, уже два роки без руху стоять біля її контори й успішно перетворюються на повноцінний металолом.

Щоб оживити ці мертві кадри, ми мали на думці запросити для участі у передачі заступника голови правління райспоживспілки т. Гука І. Ф., на якого тут покладені обов'язки відповідального за транспорт. Але т. Гук не зміг піти нам назустріч, бо йому терміново треба було бігти в районне об'єднання «Сільгосптехніки» наймати транспорт для потреб райспоживспілки.

Що ж, службові обов'язки — перш за все!

На цьому закінчуємо нашу передачу.

До побачення! До наступного телебачення, шановні глядачі.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Цілюще повітря» («Перець» № 2) писалося про те, що у селі Мельниці (Ровенщина) вже півтора року стоїть на замку новозбудований клуб, бо в ньому чимало недоробок.

Голова Сарненського райвиконкому тов. Ковальчук повідомив редакцію, що після опублікування фейлетону недоробки ліквідовано і клуб введено в дію.

★ «Баня вроздріб» — під такою назвою у № 2 журналу було надруковано замітку про те, що у селі Кузьмин (Хмельницька обл.) приміщення старої бані перетворено на склад, а про будівництво нової сільські керівники не подумали.

Як повідомив заступник голови виконкому Красилівської райради тов. Іванюк, замітку обговорено на загальних зборах колгоспників села Кузьмин. Збори зобов'язали правління колгоспу збудувати нову баню.

★ У «Перці» № 4, у розділі «Наші ювіляри», йшлося про те, що на станції Гейківка Дніпропетровської області цілий рік лежать перемішані з грязюкою мінеральні добрива, завезені для радгоспу «Гейківський».

Голова Криворізького районного комітету народного контролю тов. Рубан повідомив, що виступ Перця було розглянуто на засіданні районного комітету.

На директора радгоспу Сидорчука І. П. та головного агронома Павлікова А. А. зроблено грошові нарахування в розмірі місячних окладів.

Усі вантажі, що належать радгоспу із станції вивезені. Вжито необхідних заходів до поліпшення зберігання та використання мінеральних добрив у радгоспі.

★ У тому ж номері, у замітці «За стопроцентну явку» повідомлялося, як у колгоспі «Вільне Прикарпаття» (Івано-Франківська область) правління колгоспу додумалось до того, що прийняло рішення виплачувати по два карбованці кожному колгоспникові, який своєчасно прийде на загальні збори.

Секретар Калуського райкому КП України тов. Посторонко повідомив, що таке справді було.

Згадане незаконне і сміховинне рішення правління колгоспу — скасовано. На голову колгоспу Гулака П. Т. накладено партійне стягнення.

★ Мешканці села Вихилівка Ярмолинецького району поскаржилися Перцеві на те, що їхній сільмаг закритий вже кілька місяців, бо працівники райспоживспілки не можуть підібрати продавця.

Як повідомив заступник голови правління Хмельницької облспоживспілки тов. Сарновський, перевіркою на місці факти підтвердились. Продавця підібрано, і магазин відкрито.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 15 (889). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. VII. 1972 р. Підписано до друку 17. VII. 1972 р. БФ 12082. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03435. Тираж 2 380 000 прим.

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

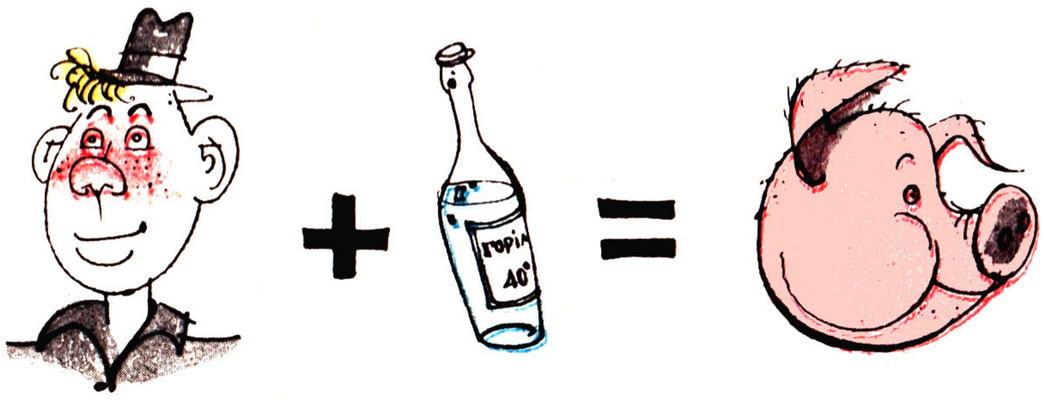

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

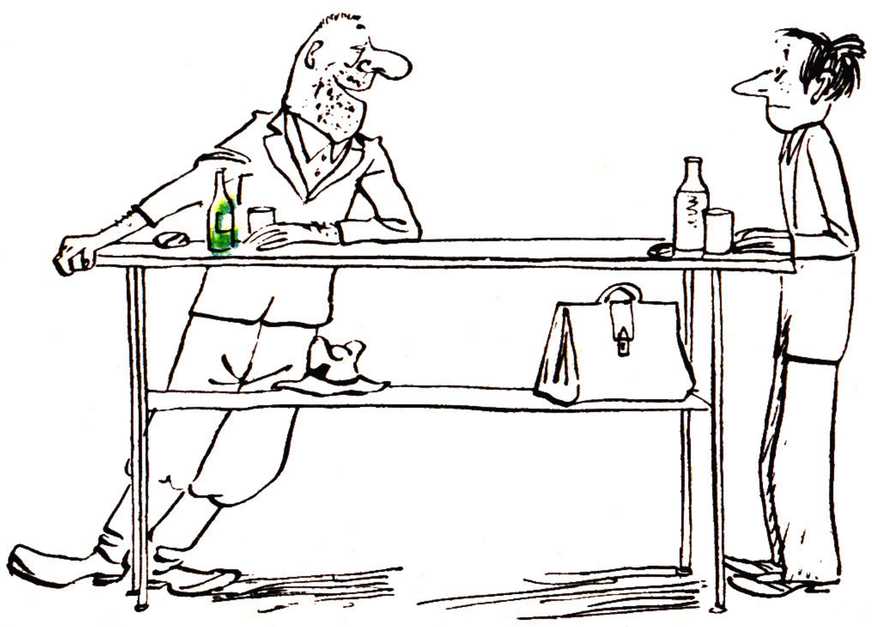

— Ех, ти, молокосос!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

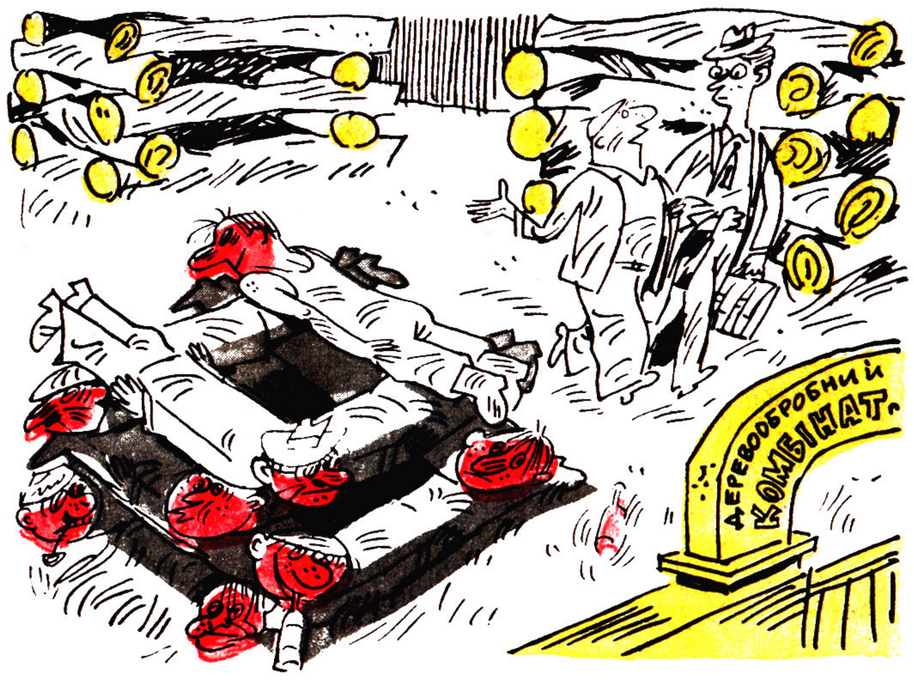

— Це сьогодні зарплату давали...

Мал. Й. КОГАНА

— Знову майстер прогуляє. Бачиш, ніяк у прохідну не втрапить.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Для конспірації з сьогоднішнього дня будемо збиратися тут.

НАСТАВНИК

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ану, дай сюди! Я вам, чортенята, покажу, як горілку пити.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

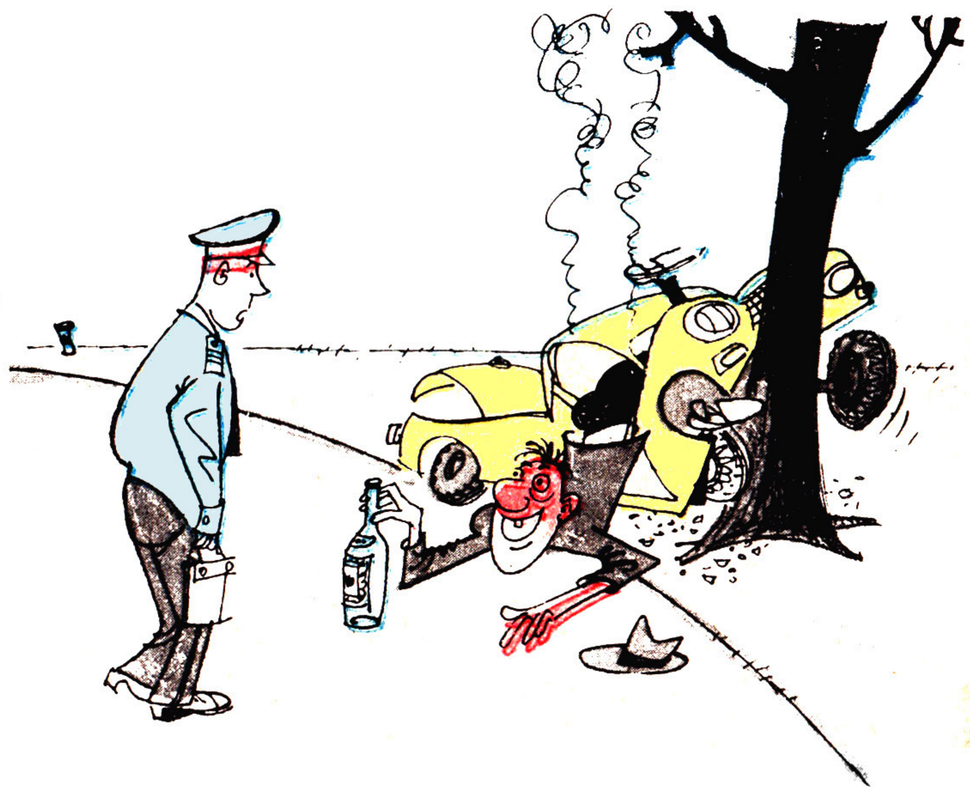

— Ціла!

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com